

[Askjær Jørgensen]

betale sig for Danmark i det hele taget at ofre så store beløb på at få personer valgt ind i disse organer. Vi er tilfredse med at vide, det er noget, der udelukkende sker på regeringens ansvar efter indstilling af de pågældende ressortministre. Nu ved vi, hvor vi har denne sag. Tak for oplysningerne.

Melchior (CD):

Dette spørgsmål fra hr. Askjær Jørgensen drejer sig jo også om lønforholdene for den danske repræsentant i UNESCOs eksekutivkomité. Jeg vil derfor gerne en gang til friite ministeren om den del af mit forrige spørgsmål, som jeg ikke fik svar på.

Jeg kan erklære mig fuldt enig med ministeren i, at UNESCOs arbejde er vigtigt, men det er slet ikke det, jeg har rejst spørgsmål om. Danmark deltager i mange internationale sammenhænge i meget vigtigt arbejde, og jeg går ikke ud fra, at ministeren her vil afveje, hvad der er vigtigst. Vi er enige om, at det er meget vigtigt, og vi betaler jo også et bidrag såvel til UNESCO som til andre internationale organisationer, vi er medlem af.

Det, jeg gerne vil have oplyst, så snart det kan ske, er, om dette er et enestående tilfælde. Det, jeg altså i dag gerne vil friite ministeren om, er, om det er rimeligt. Selvfølgelig skal Danmark gøre sin pligt i disse sager – det manglede bare – og det må også gerne koste penge, men er det mere rimeligt her end på alle de mange andre poster, hvor Danmark eller andre medlemslande stiller full-time arbejdskraft og ekspertise til rådighed, at det skal ske uden løn? Så er det altså bare et ekstra bidrag til UNESCO, og det er jo ikke den måde, man plejer at ordne den slags ting på.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

I anledning af hr. Askjær Jørgensens bemærkninger bliver jeg nødt til at tilstå, at jeg – det håber jeg jeg kan finde forståelse for; jeg har haft et og andet at foretage mig i de sidste par dage – ikke har læst Bjøls artikel i Jyllands-Posten. Men jeg vil gerne til det, der blev refereret fra den her, sige som min holdning, at jeg synes nok, når man taler om, hvad der kan betale sig for Danmark, at der er mangt og meget andet end rent økonomiske betragtninger, der skal gøres gældende. Jeg finder, det er en dansk forpligtelse at

bidrage til arbejdet både i FN og i FN's særorganisationer.

Til spørgsmålet fra hr. Melchior, om det er et enestående tilfælde, kan jeg kun sige, som jeg også antydede i mit første svar, at det må jeg undersøge; jeg er ikke i stand til at svare på det på stående fod. Spørgeren sagde, at han fandt det rimeligt, at Danmark gør sin pligt, men satte spørgsmålstegn ved, om det skulle gøres på denne måde. Dertil vil jeg svare, at jeg finder det rimeligt, at Danmark gør en indsats, også selv om det skal gøres uden disse økonomiske vilkår, og jeg vil i hvert fald umiddelbart svare, at jeg ikke finder det rimeligt, at et spørgsmål om betaling af den slags stillinger rejses af et land som Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *landbrugsministeren* af:

Karl Møller (DKP):

»Vil ministeren forhindre, at Schackenberg gods bliver prins Joachims ejendom i 1993?«

(Spm. nr. 414).

Skriftlig begrundelse.

Danske godser ligger som erindringer fra adelsvældens og enevældens dage, da man dannede en hofadel alene for at kunne kaste glans over det enevældige kongedømme. Man oprettede godserne på bekostning af den brede befolknings interesser. Man tog jorden fra bønderne uden at spørge om forlo.

Før reformationen var kirken landets største godsejer, og efter den tid var kronen landets største godsejer. Jorden blev fæstet bort til adelsfamilier, som til gengæld i trange tider forstrakte kronen med penge o. lign. Godserne er ejendomme, som samfundet har den allerstørste ret til.

Schackenberg hed oprindeligt Møgeltønderhus og var et bispesæde indtil 1407, da det kom under kronen og blev forlenet i 1417. Godset blev forlenet til feltherre Hans Schack i 1658, og den 31. januar 1661 fik Hans Schack forlening på Riberhus og Møgeltønderhus på livstid som vederlag for »troskab og villig tjeneste«.